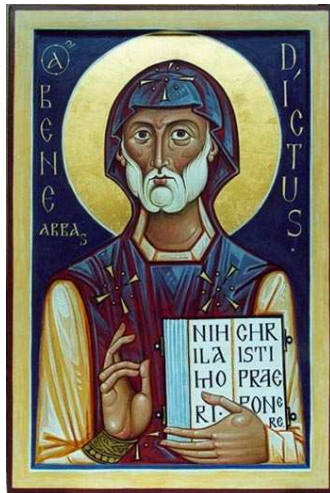

Св. Преп.Бенедикт Нурсийски**Кондак, глас 6**

*С Божията благодат си се обогатил,
чрез делата си известил званието чрез молитви и пости, Бенедикте,
угодниче на Христа Бога си се явил с Духа на Божиите дарования изпълнени, и си бил изцерител
на недъгави, прогонител на врагове
и бърз застъпник за нашите души.*

Благословеният, според името си, свети Бенедикт бил благословен и от Божията благодат. От най-ранните си години той притежавал мъдър като на старец ум, а по своя нравствен живот от младини бил като зрял мъж, изпълнен със съвършенство. Младият Бенедикт не подчинил душата си на плътските желания и на светските удоволствия, а счел всичко това за трева, която за миг повяхва заедно със своите цветове.

Свети Бенедикт се родил в около 480 г. в град Нурсия, а в юношеска възраст бил изпратен в Рим, за да получи там познания и в светските науки. Но като срещнал в езическите училища много развратни хора и като видял как живеят, постъпвайки според похотите на страстите си, той побързал да се махне, понеже се страхувал, да не би заради не толкова важната книжна образованост да погуби божествения разум на душата си и да падне в греховната пропаст, като се разврати от примера на порочни хора. Той излязъл от училището, стремейки се единствено към монашеския чин и към пустинническият живот.

В пустинята заедно с него дошла една честна старица - неговата бивша дойка, която много го обичала заради добродетелния му живот. Когато стигнали до едно място, което се наричало "Ефида", Бенедикт бил задържан от свои познати и заживял тук при църквата на свети Петър. Благодетелите хора от местността обикнали блажения младеж и започнали да се отнасят с голяма почит към него.

Веднъж старицата, която живеела с него, помолила съседите да ѝ дадат на заем нощвите си, за да изчисти с тях пшеницата, която имали, и като ги оставила на масата, излязла. Случило се така, че нощвите паднали от масата и се счупили на две. Когато жената се върнала и видяла счупените нощви, много се притеснила и дори се разплакала, тъй като те били чужди. Блаженият младеж, като видял, че старицата плаче заради счупените нощви, взел двете счупени половини и като се уединил, паднал на земята пред Бога. Така той се молил цял час, а когато станал от земята, съдът отново бил цял и по нищо не личало, че е бил счупен. Бенедикт върнал здравия съд на старицата.

Слухът за това чудо скоро се разпространил сред всички тамошни жители. Те взели нощвите и ги окачили на стената над вратите на църквата, та да ги виждат всички, които влизали в храма за слава на Бога и за похвала на изпълнения с толкова голяма Божия благодат богоугоден момък Бенедикт. Но светият, като искал да избяга от човешката почит и слава, тайно от всички заминал и оставяйки дойката си, се оттеглил в пустинята.

Когато дошъл до мястото, което се наричало "Дол" и което се намирало на 40 мили от Рим, по Божий промисъл тук срещнал един монах, на име Роман. Той бил от намиращия се близо манастир, който се управлявал от игумена Теодот. Бенедикт и монахът започнали да беседват за спасението на душата. Блажени Бенедикт открил на монаха желанието на сърцето си и своето намерение да приеме монашество. Тук Роман облякъл Бенедикт в монашески образ и като намерил една пещера, която се намирала в напълно усамотено и непристъпно място, го поселил там.

Бенедикт се хранел с това, което му донасял Роман от манастира. Монахът Роман в продължение на три години на никого не казал за него, а тайно взимал от трапезата по малко хляб и в определените за това дни го отнасял в пещерата. Но тъй като входът на пещерата откъм планината бил неудобен и за да се влезе през него, било необходимо да се заобиколи по дълъг път през планината, той спуснал дълго въже към пещерата и започнал да изпраща хляб по него. В края на въжето бил прикрепен малък звънец, с който предупреждавал Бенедикт, когато му изпращал хляб.

Славата на преподобни Бенедикт се разпространила далече; посетителите се събирали на тъпши около неговата пещера. Иноците от съседния манастир го помолили да стане техен игумен, но преподобни Бенедикт не се съгласявал. Той не одобрявал разпуснатия живот на италианските иноци и предвиждал, че неговите строги правила няма да се поправят на братята. Така и се случило, когато той най-после се съгласил да приеме духовното ръководство. Щом поискал да въведе по-строг живот в манастира, иноците възнегодували и някои от тях искали да го отровят. Но злият замисъл не сполучил: чашата с отровното питие се счупила щом преподобни Бенедикт направил с ръка над нея кръстния знак. Бенедикт простил на злосторниците, оставил манастира и отново се оттеглил в предишната пещера.

Но усамотението станало за него сега невъзможно. Множество люде се заселвали около него, като желяели да се ползват от неговите наставления и от духовното му ръководство. Постепенно се образували манастири с по дванадесет иноци във всеки манастир. Всички признавали над себе си началството на Бенедикт, който ги ръководел с голяма мъдрост и с голям духовен опит.

Когато мълвата за равноангелния живот на Бенедикт се разнесла навсякъде, при него започнали от всички страни да прииждат вярващи. Едни от тях желяели да се сподобят с неговите молитви и с неговото благословение, други - да нахранят душите си с неговите боговдъхновени беседи, а трети желяели да се поселят при него. И мнозина тогава оставили света и всичко, което е в него. Те си построили малки килии около пещерата на преподобния и заживели там, изкарвайки прехраната си с труда на собствените си ръце. След няколко години числото на братството на свети Бенедикт така се увеличило, че това пустинно място вече станало тясно. Тогава светията разделил всички монаси на дванадесет части и всяка група заживяла в отделен манастир. При това светият поставил за игумени във всеки манастир по един от своите опитни ученици, а новоначалните братя оставил при себе си, за да се обучат в духовния живот.

Главен основател на монашеския живот на Запад се счита преподобни Бенедикт Нурсийски, който пръв въвел определен устав, приет в почти всички обители.

При преподобни Бенедикт идвали и някои от знатните римски граждани, които давали синовете си в служение на Бога и ги връчвали в ръцете на преподобния, за да бъдат под неговото духовно ръководство и наставничество.

В това време, когато Господ прославил преподобни Бенедикт с такава голяма чудотворна сила и към него от всички страни се стичал многоброен народ, един презвитер на име Флорентий, който живеел в тази местност, научен от беса, възненавидял светия отец и започнал да го хули и

порицава пред народа, като го обвинявал в позорни дела. Защото той желяел да лиши преподобния от това благоговение, което всички изпитвали към него. Но нищо не могъл да постигне: никой не повярвал на позорните му клевети и никой не се вслушал в неговите думи. Тогава този нечестивец решил да отрови светията. Приготвил просфора и сложил в нея смъртоносна отрова, а после я изпратил като дар на преподобни Бенедикт. Прозорливият мъж, въпреки че видял, че просфората е отровна, я приел с благодарност. В часа, в който обикновено преподобният приемал храна, от намиращата се близо гора идвала една врана и се хранела заедно със светията. Преподобни Бенедикт взел отровната просфора, която презвитер Флорентий му изпратил, сложил я пред враната и казал:

- В името на Исуса Христа, Сина на Живия Бог, вземи този хляб и го занеси в такива пусти места, където да не може никой - нито човек, нито птица - да го намери.

И враната изпълнила заповедта, като с голям страх взела в клюна си смъртоносната просфора и отлетяла. След три часа се върнала и започнала, както било обичайно, да се храни от ръцете на преподобния. А незлобивият Бенедикт, като видял злобата и ненавистта на Флорентий към него, се молел повече за него, отколкото за себе си, за да не му вмени Господ това за грях, а да го изправи.

От мястото на своите първи подвизи, преподобни Бенедикт заминал за областта Кампания и пристигнал в град Касин. Тук на една висока планина той попаднал на идолско капище, оградено с гора, което било посветено на бог Аполон. Свети Бенедикт веднага разбил идола, разрушил храма, а дъбравата около него - изсякъл и изгорил. След немного време на това място той издигнал църква в чест на свети Йоан Кръстител. Скоро се събрали толкова много подвижници, че се образувал голям манастир. В тази местност имало все още много езичници, които свети Бенедикт - силен на думи и на дело, и утвърждаващ своята проповед с чудесата си - обърнал към Христа.

Преподобният бил много благ, милостив, щедър и страннолюбив към всички хора. Всичко, което Бог изпращал на неговата обител, той раздавал на бедните и нуждаещите се, а сам той и братята му пребивавали в нищета.

Той имал родна сестра, която се казвала Схоластика. От детство посветена на Бога от родителите си, тя прекарвала живота си в девство и пост, и с това била угодна на Господа. Схоластика имала обичай веднъж в годината да посещава своя брат. Бенедикт я приемал не в самия манастир, а в едно близко до манастира помещение. Тук преподобният водел с нея душеполезни разговори. В последната година от живота на блажената Схоластика, когато тя, както обикновено, била дошла при своя свят брат, Бенедикт я посрещнал заедно с някои от своите ученици. Целия този ден той прекарал в спасителни поучения и в боговдъхновени разговори с нея. Вечерта, когато настъпила нощната тъмнина, била приготвена трапеза, но те, дори и хранейки се, не прекратили боговдъхновените беседи, и по този начин прекарвали и голяма част от нощта. Светата девица казала на преподобния:

- Моля те, братко мой, прекарай с мен цялата тази нощ, та до утрото да побеседваме заедно за небесната радост и за вечния живот.

И така свети Бенедикт прекарал при сестра си, без сън, цялата нощ, беседвайки с нея за вечния живот. А на сутринта те се простили и се разделили. Три дни след това, докато стоял на молитва, преподобният вдигнал очи към небето и видял душата на своята свята сестра, която се издигала цялата в светлина и със слава била приета в небесните селения. Като узнал от това видение за смъртта на своята сестра, Бенедикт се изпълнил с голяма радост - затова, че душата ѝ се сподобила с такава голяма слава, и след като благодарил на Господа, съобщил на братята за нейната смърт. Той наредил да пренесат тялото ѝ в неговия манастир и благоговейно, като някое съкровище, го положил в гроба, който сам бил приготвил за себе си.

Скоро след това настъпило време и за преподобни Бенедикт да се раздели с тялото си и да отиде при Господа. Като узнал шест дена преди това часа на своята смърт, той казал да отворят гроба, който сам бил приготвил за себе си. След това свети Бенедикт се разболял и прекарал останалите дни на легло, но и тогава не престанал да поучава братята, и дори написал за тях

правила за монашески живот. В самия ден на смъртта си той помолил да го отнесат в църквата на Йоан Кръстител, която, както беше казано по-напред, издигнал върху мястото на разрушеното капище на Аполон. Тук преподобният се причастил с Божествените Тайни и като издигнал ръце към Бога, с молитва на уста отишъл при Господа в пресветлите небесни селения, които още на земята се удостоил да види.

В същия час, в който свети Бенедикт се освобождавал от телесните вериги, двама монаси - единият, докато пътувал, за да изпълни послушание, а другият, докато бил в килията си и се молел - имали едно и също видение. Те видели път, който води от земята до небето. Той целият бил постлан със скъпоценни камъни, а от двете му страни светели с чудна светлина голямо множество свещи. В горния край на пътя стоял един светеносен Мъж, Чиято красота била неопишуема. Той им казал, че този път е приготвен за възлюбения от Бога Бенедикт и че по него той в този миг ще се възнесе на небето. Двамата монаси, които се удостоили с това видение, се намирили на голямо разстояние един от друг, но по време на откровението се видели един друг и им се сторило, че стоят заедно на едно и също място. Когато дошли за погребението на своя свят отец, те разказали на всички събрали се за случилото се с тях. Тогава тук се стекли монасите от всички обители на преподобния Бенедикт и всички, със сълзи на очи, го погребали.

Положили святото тяло на преподобния в издигнатата от него църква в чест на свети Йоан Кръстител, прославяйки Отца и Сина и Светия Дух, Единия в Троица Бог, Когото славят всички твари во веки. Амин.